

Horváth Ildikó

KONTAKTUS

Dóra telefoncsörgésre ébredt. Persze, megint elfelejtette lekapcsolni, bosszankodott. A doktornő hangja kijózanította. Még így félálomban is kihallotta belőle a feszültséget. Meg a sürgetést. Fél 11-re hívta be. Rák. Ez volt az első gondolata. Meg az, hogy tényleg sokat cigizett mostanában. Dehát más is cigizik.

Pillantás az órájára, igyekeznie kell. Essünk túl rajta, nézett a tükörbe. Sosem volt elégedett magával, de most még siralmasabb látványt nyújtott. Haja a homlokára tapadt, a szemében bágyadtan pislákol a maradék fény. Fitos orra most inkább lógott. Éshát ott van a szája is... Napok óta rosszul alszik, rosszul eszik. Szó mi szó, nincs jó formában.

A bőrgyógyászati rendelőben a doktornő oldalán egy rendőrtiszt fogadta. Heltai hadnagy vagyok, mutatkozott be. A doktornő kerülte Dóra tekintetét. Átnyújtott egy receptet. Kezeit széttárta, követnem kellett a protokollt, mondta. Milyen protokollt? Rákos vagyok, doktornő, kérdezte Dóra. Nem, nem rákos, nyugodjon meg. De most át kell adnom Heltai hadnagynak. Mi történik itt, ez valami tévedés, dörömbölt benne, amikor beszállt a rendőrautóba.

Az őrsön leültették, és kikérdezték. Mit csinált, és főleg kivel volt kontaktusban az elmúlt két hétben. Így mondták: kontaktus. Eszébe jutott a nemrég látott színdarab, a Részegek egyik monológja arról, hogy elveszítettük a kontaktust egymással és a lét magvával. Oldószer kell, hogy igazán kapcsolódni tudjunk.

Mikor visszazökkent az őrs valóságába, még mindig kapkodta a levegőt. És a privátszférám, háborodott föl. A barátairól kérdezték. Külön-külön mindegyikről. Hatan repültek Londonba néhány napra. Hyde Park, London Eye, Chinatown mutatta a képeket Heltainak a telefonján. Már ő is kíváncsi volt, hova lyukad ki ez az egész. És az esték? Többnyire egy kis pubban sörözgettek. Második este ismerte meg Olivert. Együtt álltak sorban a pultnál. Hallotta, hogy Dóra magyarul beszél a barátaival. Megszólította. Az ő nagymamája is magyar származású, mondta, és meghívta egy italra. Melegbarna szemű volt, jól öltözött, közvetlen. És volt humora. Másnap délután már a Temze partján sétáltak, és bristoli gyerekkoráról mesélt. Az apjáról, aki a

repülőgépgyárban dolgozott meg a nagymamájáról, aki mondókákat tanított neki. Cirókamaróka, mitfőztél-kását, énekelte furcsa akcentussal. Nevettek. Aztán elvitte Madame Tussauds panoptikumába. Ott újra csak nevettek Shreken, Mr. Bean fitorain. Másnap buszra ültek, és irány a vidámpark. A hullámvasút nagy hórukkja előtt csókolta meg először. Még jó, hogy nem dobták ki a taccsot.

Úgy tűnik, az angol fazon a kelet-európai nőkre bukik, vicceskedett a szállásukon Pali, amikor Dóra délutánonként külön utakra kérezkedett. A barátai nem örültek az afférnak. Nem csak azért, mert megbontotta az addigi szimmetriát közöttük. Furcsálták, hogy a férfi kerüli őket, nem néz a szemükbe. És olyan manírosnak látták, amit persze hiába említettek Dórának.

Utolsó este a pub ajtajában Oliver meghívta magához. Ott állt a barátai kaktusztekingete és az angol idegen között. Egy pillanatra lehunyta a szemét, mély levegőt vett, és maga se tudja miért, úgy döntött, a barátaival marad.

Mikor a fantomkép rajzolásnál tartottak, már kapisgált valamit. Amúgy meg sosem értette, hogyan lehet elmesélni valaki arcát. Tessék, most kipróbálhatja élesben. Monitorba diktálta Oliver fejformáját, szemét, szemöldökét, az álla vonalát, a száját... Elképesztő volt, ahogy a korrekciók után a szoftvare lassan kirajzolta a képet. Londonban fel se tűnt, hogy nem készült szelfi vagy bármiféle emlékfotó róluk. A megadott telefonszám persze kamu volt.

Már ott virított a monitoron, amikor végre összeállt a kép a fejében is. Az, hogy alias Olivert a kihűlt, élettelen ajkak hozzák igazán izgalomba. Ha abban a pillanatban rosszul döntök, most én is ott dekkolok a hűtőkamrájában, fagyott meg a vér Dórában. És nem győzte áldani a barátait.

Később elképzelte a férfi lakását. Ahogy sterilre sikálja magát, mielőtt kilép a világba portyázni. Úgy tűnik, aznap elnagyolta a fogmosást. Ez lett a veszte.

Teltek a napok, a hetek. Szép lassan gyógyultak a sebek az ajkán, a szájában, és ott beljebb is, a gyomra tájékán. Már tudott kávét inni. Már bele tudott grimaszolni reggel a tükörbe, és örülni annak, hogy túlélte. Hogy mégsem rák. Összekapta magát meg a lakást, megvendégelte végre a barátait. Könnyű rozét kortyoltak. Keresték a kontaktust egymással és a lét magvával.

Ami történt, megtörtént. A többi a rendőrség dolga.